

Kirándulás

A kép egy kirándulás alkalmával készült. A képen balról az első anyám, majd mellette ül Greif Erzsi, aki a házban lakott. Mellette ül apám, majd barátnőm Sebes Magda. Végül én vagyok látható. Az előttünk ülő kisfiú az egyik unokatestvérem.

A legkedvesebb barátnőm nem iskolatársam volt, hanem a házban lakott. Sebes Magda volt a neve. Ő is zsidó lány volt. Meghaltak a szülei a háború alatt, mindkét szülőjét deportálták. A mamájának a Práter utcai házban egy ruha szalonja volt. Tulajdonképpen ez egy varroda volt, női ruhákat varrtak. A Magda idősebb lánytestvére segített az anyjának. A férje pedig könyvügynök volt. 1940-ben elköltöztek a József Körútra, mert ott egy nagyobb lakásba mentek a szalon miatt. Volt a mamának egy agglegény testvére, aki nagyon szerette őket, és így akarta őket támogatni. Az ő segítségével tudták a nagyobb és szebb szalont megnyitni. A papát 1943 körül, behívták munkaszolgálatra. A mama és a lánya elmentek egy hadiüzembe varrni, és onnan deportálták őket. A Magda meg itt maradt kislánként, valahol itt kallódott Budapesten, amennyire én emlékszem. A háború után kerestük őket, meg ő is minket, és egy nagynéni révén vissza tudott költözni a József Körútra. Dolgozott egy cipőüzletben, és elég zűrös férfikapcsolatokba bonyolódott. Nagyon nehezen dolgozta azt fel, hogy teljesen egyedül maradt. Gyerekként együtt jártunk korcsolyázni, egy magánjégpályára, ami a Múzeum Körút sarkán volt. Márkus jégpálya volt a neve. Amikor apámmal ment a család kirándulni, volt, hogy a Magda is jött velünk. Például voltunk együtt Esztergomban. A Magda nagyon fiatalon, 30 éves korában leukémiában meghalt.

Apám imádott kirándulni, amikor csak tehetjük, mindig kirándultunk. Ez persze főként nyáron, a nyaralás alatt volt jellemző. Nagymarosra jártunk nyaralni, egész nyarakat töltöttünk lent. Sváboktól vettük ki a házat, nagy barátságban voltunk velük. Ez a Trieb család egy nagyon nagycsalád volt. Ott lakott a nagymama és az egész generáció. Nagy gyümölcsösük is volt, emlékszem. Parasztok voltak, gazdálkodtak, de iparos is volt köztük. Az egyik családtag asztalos

volt. Nekik is volt egy lányuk, Marika, aki nagyon sokszor jött hozzánk. Minden évben tőlük vettük ki a házat, egészen 1939-ig. Őket később kitelepítették. Általában egy-két hónapra vettük ki a házat. Lementünk teljes háztartással, volt háztartási alkalmazottunk, ő is jött velünk. A papa vitte addig itt Pesten egyedül a kocsmát. De apám mindig jött le lelkesen, és akkor mindig mentünk valahova kirándulni. Nagy turista volt. Egész társaságok mentek vele ilyenkor Zebegénybe, Nagymarosra, Visegrádra. Ezek általában zsidó családok voltak, akkoriban nem nagyon barátkoztunk nem zsidókkal. Sok zsidó család nyaralt velünk Nagymaroson, akik nagyrészt kereskedők, iparosok voltak. A Fuksékra és a Weiszékre emlékszem, a későbbi férjem szüleire. De vegyes társaság volt, nemcsak zsidók. A szüleim nem voltak ilyen zárt visszavonult zsidók. Szabad emberek voltak, legalábbis azt hitték. Volt ott egy isteni strand, és gyönyörű nyaralóhelyek. Bandi a bátyám mindennap átúszta a Dunát. Én ott tanultam meg úszni. Estéként bálók voltak, a nyaraló közönségnek. Bandi szavalt ott gyakran Adyt, Petőfit.